

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 9C/114/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113232532
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Jánošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2015:6113232532.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica sudkyňou JUDr. Jarmilou Jánošovou v právnej veci navrhovateľa BL Telecom collection, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 47 150 513, zastúpeného SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, proti odporkyni D. N., R.. XX. XX. XXXX, Š. V. I., t. č. na neznámom mieste, v konaní zastúpenej opatrovníčkou T. Š., súdnou tajomníčkou Okresného súdu Banská Bystrica, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie, so sídlom Lúčna 2123/1, Partizánske, IČO: 42 305 675, právne zastúpeného JUDr. Viliamom Glézlom, advokátom so sídlom Nemčianska 25, 974 01 Banská Bystrica, o zaplatenie 663,88 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd pripúšťa vstup HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie, so sídlom Lúčna 2123/1, Partizánske, IČO: 42 305 675, do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

Odporkyňa **n e m á** právo na náhradu trov konania.

Navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 49,89 Eur k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojím návrhom doručeným súd dňa 22. 11. 2013 domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu na zaplatenie sumy 663,88 Eur spolu s príslušenstvom a náhradu trov konania a to z titulu zmluvnej pokuty vyúčtovanej odporkyni právnym predchodcom navrhovateľa.

Podaním doručeným súdu dňa 01. 08. 2014 oznámilo HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie, so sídlom J. Bánika 2009/2, Zvolen (t. č. Lúčna 2123/1, Partizánske), IČO: 42 305 675, svoj vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Podaním doručeným súdu dňa 16. 02. 2015 navrhovateľ vzniesol námietku proti vstupu vedľajšieho účastníka na strane odporcu do konania. Argumentoval tým, že na strane vedľajšieho účastníka nie sú splnené podmienky na jeho vstup do konania, nakoľko predmetom konania nie je ochrana práv spotrebiteľov, ale žaloba na plnenie podaná voči jednej osobe. Odporkyňa so vstupom vedľajšieho účastníka na jej strane výslovne nesúhlasila. Keďže súdu s oznámením o vstupe do konania nebol

predložený aj súhlas odporkyne, na strane ktorej chce vedľajší účastník vystupovať, nie sú splnené podmienky vstupu podľa ustanovenia § 93 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení účinnom od 01. 01. 2015. Táto podmienka vychádza i z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Účasť vedľajšieho účastníka nesmie byť odporcovi nanútená, ak si ju sám neželá (R 62/2014). Navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozsudok Súdného dvora EÚ C 470/12 zo dňa 27. 02. 2014. Takéto aktivity spotrebiteľského združenia nie sú žiadnou pridanou hodnotou pre spotrebiteľa, nakoľko v konaní, kde vystupuje spotrebiteľ, je jeho ochrana zabezpečená skutočnosťou, že sudy sú povinné prihliadať na mnohé skutočnosti v prospech spotrebiteľa ex offio, čo aj v praxi robia.

Súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je námietka prípustnosti vedľajšieho účastníka konania na strane odporkyne dôvodná. Združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na základe zákonného splnomocnenia (zákon o ochrane spotrebiteľa) za účelom ochrany práv spotrebiteľa (§ 93 ods. 2 OSP) a nie za účelom obhajoby svojho právneho záujmu (§ 93 ods. 1 OSP). Čo sa týka námietky navrhovateľa, že predmetom sporu nie je ochrana práv spotrebiteľov, ale žaloba podaná voči jednej osobe, súd uvádza, že zo zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že združenie môže podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov. Ustanovenie však nemožno vykladať doslovne, t. j. že musí ísť o ochranu práv spotrebiteľov (t. j. dvoch a viacerých osôb). Ochrana práv spotrebiteľov v konaniach, ktorými sú účastníkmi, nie je podmienená ich počtom. Preto nie je podstatné, či ide o žalobu proti jednej osobe alebo proti viacerým osobám.

Cieľom právnej úpravy, ktorá zaviedla druhú skupinu vedľajších účastníkov (t. j. právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu), bolo poskytnúť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby. Takáto ochrana, resp. „pomoc v spore“ je pre účastníkov konania (spotrebiteľov), ktorí sú zväčša bez potrebných znalostí spotrebiteľskej problematiky, prínosom.

Neobstojí námietka navrhovateľa, že účel procesnej pomoci vedľajšieho účastníka hlavnému účastníkovi môže byť naplnený, len ak hlavný účastník konania s takýmto vstupom vysloví súhlas. Ustanovenie § 93 OSP v znení účinnom v čase, kedy vedľajší účastník oznámil súdu svoj vstup do konania (dňa 01. 08. 2014) totiž vstup vedľajšieho účastníka nepodmieňovalo súhlasom podporovaného hlavného účastníka so vstupom. Skutočnosť, že od 01. 01. 2015 došlo k zmene znenia ustanovenia § 93 ods. 3 OSP a súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje vedľajší účastník na konaní (inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada), nemožno vykladať tak, že sa táto právna úprava účinná od 01. 01. 2015 vzťahuje aj na oznámenia vedľajších účastníkov vykonané pred jej účinnosťou. Je však pravdou, že účastník konania má právo svojím nesúhlasom zabrániť tomu, aby na jeho strane sa zúčastnil konania vedľajší účastník. V predmetnej veci však odporkyňa, resp. jej opatrovníčka nevyslovila nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania.

Na základe uvedeného súd námietku navrhovateľa proti vstupu vedľajšieho účastníka HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie na strane odporkyne do konania nepovažoval za dôvodnú a jeho vstup do tohto konania pripustil.

Súd vykonal dokazovanie návrhom na začatie konania, Zmluvou o pripojení zo dňa 18. 05. 2009, Dodatkom k zmluve o pripojení zo dňa 18. 05. 2009, preberacím protokolom 190VA02123/09, faktúrou vystavenou právnym predchodcom navrhovateľa s variabilným symbolom XXXXXXXXXXXX, ostatnými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise a zistil nasledujúci skutkový stav:

Navrhovateľ tvrdil, že Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 24. 06. 2013 medzi postupcom Slovak Telekom, a.s., so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, IČO: 35 763 469 a postupníkom - navrhovateľom (BL Telecom collection, s.r.o.) postúpil Slovak Telekom, a.s. navrhovateľovi pohľadávku pod referenčným číslom XXXXXXXXXXXX, ktorá je predmetom tohto konania.

Ďalej uviedol, že jeho právny predchodca, Slovak Telekom, a.s., uzavrel s odporkyňou Zmluvu o pripojení v zmysle § 43 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách. Predmetom zmluvy bolo poskytovanie elektronickej komunikačnej služby právnym predchodcom navrhovateľa odporkyňi. Na základe predmetnej zmluvy poskytoval právny predchodca navrhovateľa odporkyňi služby elektronickej komunikácie, najmä umožnil odporkyňi uskutočňovať a prijímať hlasové hovory prostredníctvom prideleného telefónneho čísla, udržiaval telekomunikačnú sieť nepretržite v prevádzkovom stave, poskytoval odporkyňi servisné služby a ďalšie služby. Odporkyňa sa zaviazala riadne odoberať služby elektronickej komunikácie, a to najmä uskutočňovať a prijímať hlasové hovory prostredníctvom prideleného telefónneho čísla a platiť za ne riadne a včas poplatky dohodnuté v aktuálnom Cenníku podľa zvoleného programu služieb. Povinnosťou odporkyne bolo v prípade nedodržania zmluvných povinností voči právnemu predchodcovi navrhovateľa uhradiť zmluvnú pokutu, ktorej výška bola dohodnutá v zmluve o pripojení/Dodatku. V tomto prípade bola odporkyňa sankcionovaná za to, že nespĺnila svoju povinnosť riadne a včas uhrádzať cenu za poskytnuté služby a povinnosť zotrvať v zmluvnom vzťahu počas doby viazanosti.

Navrhovateľ s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/31/2012-157 zo dňa 19. 03. 2013 uviedol, že právo na zaplatenie zmluvnej pokuty vzniká aj v prípade, že spotrebiteľ poruší svoju povinnosť aj za posledný mesiac doby jeho viazanosti, teda aj v prípade, že dodávateľovi služby vznikne škoda v podstatne nižšej výške, než je výška zmluvnej pokuty. Podľa navrhovateľa súd môže označiť dojednanie o zmluvnej pokute v spotrebiteľskej zmluve za neprijateľné len vtedy, keď výška dohodnutej zmluvnej pokuty neprimerane presahuje plnenie, ktoré spotrebiteľ na základe zmluvy dostal alebo by bol dostal, keby nedošlo k zániku zmluvy. Neprijateľnosť zmluvného ustanovenia o zmluvnej pokute v zmysle ust. § 53 OZ musí existovať v čase uzavretia zmluvy. Ak je zmluvná pokuta primeraná v čase uzavretia zmluvy, nemôže neskoršie porušenie zmluvnej povinnosti účastníkom zmluvy postihované zmluvnou pokutou spôsobiť neplatnosť dohody o zmluvnej pokute bez ohľadu na to, v ktorom časovom okamihu po uzavretí zmluvy k tomu došlo. Ak výška dojednanej zmluvnej pokuty v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy je primeraná výške zabezpečenej sumy (napr. kúpna cena poskytnutého technického vybavenia), ako aj výške zodpovedajúcej súhrnu prípadných škôd, ktoré možno očakávať v prípade porušenia zmluvnej povinnosti (napr. úhrn minimálnych náhrad zo zmluvy o pripojení za celé obdobie viazanosti, ktorý nebol zaplatený), nie sú splnené podmienky pre záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. k) a ods. 5 OZ. Pre záver o neprimeranosti zmluvnej podmienky nestačí len záver, že táto nebola individuálne dojednaná. Odporkyňa sa zaviazala uhradiť právnemu predchodcovi navrhovateľa zmluvnú pokutu pri kumulatívnom splnení nasledujúcich podmienok: odporkyňa poruší určené povinnosti (povinnosť riadne a včas platiť cenu služieb podľa zvoleného programu služieb, iné povinnosti uvedené vo Všeobecných obchodných podmienkach) a právny predchodca navrhovateľa po porušovaní povinností odporkyne vyplývajúcich jej zo Zmluvy alebo Dodatku pristúpi k vypojeniu SIM karty. V zmysle Všeobecných obchodných podmienkach mohol právny predchodca navrhovateľa odstúpiť od zmluvy (a tým vypojiť SIM kartu poskytnutú odporkyňi) len v taxatívne uvedených prípadoch podstatného porušenia taxatívne vymenovaných povinností odporkyne, napr. ak odporkyňa nezaplatí cenu za poskytnuté služby ani do 45 dní po splatnosti tejto ceny.

Právny predchodca navrhovateľa odporkyňi vyúčtoval zmluvnú pokutu faktúrou č. XXXXXXXXXXXXX splatnou dňa 11. 12. 2010, znejúcou na sumu vo výške 663,88 Eur. Odporkyňa vyfakturovanú sumu 663,88 Eur neuhradila riadne a včas a dostala sa do omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry. Navrhovateľ si uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 663,88 Eur od 12. 12. 2010 do zaplatenia.

Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 26. 02. 2015 uviedol, že dojednanie o zmluvnej pokute nachádzajúce sa v bode 4 Dodatku k Zmluve o pripojení bolo súdmi Slovenskej republiky už niekoľkokrát vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku (napr. rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 4C/162/2011-28 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/32/2012 zo dňa 15. 03. 2012, rozsudok Okresného súdu Komárno sp. zn. 13C/125/2012). Poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z ktorých vyplýva, že konajúci vnútroštátny súd je povinný vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu Smernice Rady 93/13/EHS s cieľom dosiahnuť výsledok stanovený smernicou. Vedľajší účastník poukázal na ust. § 53a OZ, § 153 ods. 4 OSP, z ktorých podľa neho pre dodávateľa a jeho právneho nástupcu vyplýva zákonný zákaz používania neprijateľných

zmluvných podmienok, ktorý vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie. Ak by dodávateľ (resp. jeho právny nástupca) opätovne uplatnil žalobou plnenie na základe tej istej (alebo významovo rovnakej) neprijateľnej podmienky, konajúci súd musí takúto žalobu zamietnuť, pričom už nie je potrebné, aby opätovne zdôvodňoval jej neprijateľnosť. Takýto postup súdu je v súlade s princípom právnej istoty, že na určitú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Absolútne neplatnú zmluvnú pokutu súd nemôže moderovať. Vedľajší účastník ďalej poukázal na spotrebiteľský charakter zmluvy o pripojení uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou. Uviedol, že zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute nachádzajúce sa v bode 4 Dodatku k zmluve o pripojení spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pretože dodávateľ nie je nijako sankcionovaný v súvislosti s prípadným nesplnením zmluvných povinností na jeho strane, avšak spotrebiteľ je zmluvnou pokutou sankcionovaný za neprímerane široko určený okruh porušení zmluvy, dodatku alebo všeobecných obchodných podmienok a to bez ohľadu na závažnosť ich následkov. Ustanovenie o zmluvnej pokute je neurčité pokiaľ ide o okruh porušení zmluvných povinností, na ktoré sa zmluvná pokuta vzťahuje, preto je takéto zmluvné dojednanie absolútne neplatné v zmysle ust. § 37 ods. 1 OZ. Dodávateľ navyše vôbec nezohľadňuje hodnotu a ani mieru závažnosti porušenia zmluvných povinností. Výška zmluvnej pokuty je nezmenená bez ohľadu na to, aký čas zostáva do konca doby viazanosti. Dojednanie o zmluvnej pokute odporuje kogentnému ustanoveniu § 544 ods. 1 OZ, nakoľko vznik nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty podmieňuje právnym úkonom zo strany dodávateľa („vypojenie SIM karty“), hoci v dôsledku porušenia povinností spotrebiteľa, a takéto dojednanie je neplatné podľa § 39 OZ. Vedľajšiemu účastníkovi nebolo zrejmé, z akého titulu si navrhovateľ uplatnil zmluvnú pokutu v dvojnásobnej výške, keďže bola podľa dodatku dojednaná vo výške 331,94 Eur. Vedľajší účastník navrhol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnuť a uplatniť si náhradu trov konania.

Odporkyňa sa v mieste, kde má nahlásený trvalý pobyt, ani na inom súde známom mieste nezdržiava. Súd rozsiahlym šetrením jej pobytu (lustráciou v Registri obyvateľov SR, v Sociálnej poisťovni, v evidencii obvinených a odsúdených, prostredníctvom Obvodného oddelenia policajného zboru D. D. - U., obce D., dotazom na rodinných príslušníkov odporkyne a Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Ottawe) zistil, že sa možno zdržiava v Kanade na bližšie nezistenom mieste. Keďže súd mal dôkazné indície, že odporkyňa by mohla mať bydlisko mimo územia Slovenskej republiky a teda ide o tzv. konanie s cudzím prvkom, súd predovšetkým skúmal, či má právomoc vo veci konať. Vzhľadom na pochybnosť, či odporkyňa nemá bydlisko mimo územia Európskej únie, je potrebné právomoc posudzovať podľa právneho poriadku členského štátu, ktorému napadla žaloba, teda podľa kritérií zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej len „ZMPSP“). Súd si nemohol založiť svoju právomoc podľa článku 22 (výlučná právomoc) alebo článku 23 (voľba právomoci dohodou) Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, a preto neprichádza do úvahy aplikácia citovaného nariadenia (čl. 4 bod 1). Z ustanovenia § 2 zákona vyplýva, že založenie právomoci podľa kritérií ZMPSP prichádza do úvahy, ak nie je právomoc určená medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Z dôvodu absencie medzinárodnej zmluvy s Kanadou (dvojstrannej alebo mnohostrannej), ktorá by riešila otázku právomoci, je v prejednávanej veci potrebné skúmať právomoc podľa § 37 a nasl. ZMPSP. Posledné známe bydlisko odporkyne bolo na území Slovenskej republiky (Družstevná 54/17, Badín) a v zmluve o pripojení si zmluvné strany dojednali ako miesto poskytovania služieb územie Slovenskej republiky (§ 37a písm. d) ZMPSP), pričom súd nie je schopný jednoznačne určiť aktuálne bydlisko odporkyne. Súd v snahe zabrániť situácii odopretia spravodlivosti navrhovateľovi (ktorý by v opačnom prípade nemal istotu, na ktorý súd a v ktorom štáte sa má obrátiť) dospel k záveru, že v prejednávanej veci má právomoc konať, nakoľko odporkyňa nepochybne má väzbu k Slovenskej republike (štátne občianstvo, posledné známe bydlisko, dohodnuté miesto poskytovania služieb).

Keďže miesto pobytu odporkyne súdu nie je známe, súd jej v zmysle ustanovenia § 29 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) ustanovil pre konanie opatrovníčku v osobe súdnej tajomníčky tunajšieho súdu. Opatrovníčka odporkyne sa k návrhu nevyjadrila.

Súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 2 OSP, nakoľko predmetom konania bola suma 663,88 Eur, a teda ide o drobný spor (§ 200ea ods. 1 OSP).

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že právny predchodca navrhovateľa Slovak Telekom, a.s. (pôvodne T-Mobile Slovensko, a.s.) a odporkyňa dňa 18. 05. 2009 uzatvorili podľa § 43 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách Zmluvu o pripojení (ďalej len „zmluva“). Dňa 18. 05. 2009 zmluvné strany uzavreli aj Dodatok k zmluve o pripojení. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatnil nárok na zmluvnú pokutu v zmysle bodu 4 Dodatku. Predmetom zmluvy bol záväzok právneho predchodcu navrhovateľa poskytovať službu (VO VEĽKOM 100) a záväzok odporkyne riadne a včas platiť cenu poskytnutých služieb. Zároveň sa dohodli na predaji zľavneného mobilného telefónu (Sony Ericsson K770i black). V zmluve bola dohodnutá 24-mesačná viazanosť. Právny predchodca navrhovateľa vyúčtoval odporkyňu faktúrou variabilný symbol XXXXXXXXXX zmluvnú pokutu vo výške 663,88 Eur. Z druhej strany faktúry vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa voči odporkyňu pravdepodobne evidoval v tom čase (21. 11. 2010) nedoplatok vo výške 440,60 Eur („predchádzajúci stav účtu 440,60 Eur“.

Súd posudzoval právny vzťah vzniknutý medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou na základe zmluvy o pripojení ako spotrebiteľský, nakoľko zmluva bola formulárovou zmluvou, ktorá vopred zo strany právneho predchodcu navrhovateľa bola pripravená bez možnosti odporkyne meniť obsah a text uvedenej zmluvy. Právny predchodca navrhovateľa mal postavenie dodávateľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane dlžníka vystupovala odporkyňa ako fyzická osoba - nepodnikateľ, ktorá neuzatvárala zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, a teda mala postavenie spotrebiteľa. Súd preto posudzoval právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi na základe uvedenej zmluvy ako vzťah spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia OZ upravujúce spotrebiteľské zmluvy (ust. § 52 a nasl. OZ).

Súd konštatuje, že skutočnosť, že iný súd určil dojednanie o zmluvnej pokute (alebo iné zmluvné dojednanie) za neplatné z dôvodu neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve alebo nepriznal plnenie z dôvodu takejto zmluvnej podmienky, sama o sebe v zmysle § 53a ods. 1 OZ nemôže viesť k zamietnutiu návrhu navrhovateľa v prejednávanej veci. Ustanovenie § 53a ods. 1 OZ ukladá v takomto prípade navrhovateľovi ako dodávateľovi výslovne len povinnosť zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi a neupravuje aj zákaz podať na súd návrh ohľadom nároku vyplývajúceho z takéhoto dojednania. Súd musí každú vec individuálne posúdiť a vyhodnotiť, či nie je niektorá zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve neplatná pre neprijateľnosť, pričom môže argumentačne vychádzať aj z rozhodnutí iných súdov v obdobných veciach a prípadne dospieť k rovnakému právnemu záveru. Takýmto rozhodnutím iného súdu však nie je súd v zmysle § 135 ods. 1 OSP viazaný.

V bode 4 Dodatku k zmluve bola dojednaná zmluvná pokuta nasledovne: „V prípade porušenia akejkoľvek povinnosti uvedenej v bode 1 písm. b), v bode 2 tohto Dodatku alebo v čl. 3 bod 3.6 Všeobecných podmienok alebo v čl. 5 bod 5.2 písm. a) až c) Všeobecných podmienok, v dôsledku ktorej dôjde k následnému vypojeniu SIM karty zo strany Podniku, je Účastník povinný uhradiť Podniku zmluvnú pokutu uvedenú v tabuľke č. 1 tohto Dodatku. V prípade žiadosti Účastníka o vypojenie SIM karty z prevádzky v zmysle bodu 2 tohto Dodatku je zmluvná pokuta podľa predchádzajúcej vety splatná okamihom doručenia žiadosti o vypojenie SIM karty z prevádzky Podniku.“

Súd dospel k záveru, že uvedené dojednanie o zmluvnej pokute v zmluve o pripojení je absolútne neplatné, pretože na vznik nároku na zmluvnú pokutu nestačí len samotné porušenie zmluvných povinností spotrebiteľa, ale je nutné aj následné vypojenie SIM karty zo strany dodávateľa. Z uvedeného potom vyplýva, že vznik nároku na zmluvnú pokutu v tomto prípade je podmienený ďalšou právnou skutočnosťou (právnym úkonom právneho predchodcu navrhovateľa). Zmluvnú pokutu však možno dohodnúť vždy len ako nepodmienenú; nemožno kumulovať dva predpoklady, t. j. napr. porušenie povinnosti dlžníkom aj veriteľom alebo vznik povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu viazať kumulatívne tak na porušenie zmluvnej povinnosti ako aj na následné vypojenie SIM karty. Z toho vyplýva, že ak je vznik práva na zaplatenie zmluvnej pokuty viazaný napr. na odstúpenie účastníka od zmluvy (v prejednávanej veci na „vypojenie SIM karty“ s prakticky rovnocenným účinkom), hoci aj odôvodnené porušením povinnosti druhej zmluvnej strany, ide o dojednanie, ktoré odporuje kogentnému ustanoveniu

§ 544 ods. 1 OZ a ako také je neplatné podľa § 39 OZ. (obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/379/2013 zo dňa 16. 10. 2013)

Navyše, sporné dojednanie o zmluvnej pokute v zmluve o pripojení je neplatné aj z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. V spotrebiteľskej veci už pri samotnom uzatváraní zmluvy by nemal byť príslušný alebo výlučne sankcionovaný zmluvnou pokutou len jeden účastník zmluvy, a to spotrebiteľ. Táto skutočnosť na prvý pohľad vyznieva v neprospech jedného účastníka zmluvy, pričom treba konštatovať, že dodávateľ nie je nijako sankcionovaný v súvislosti s prípadným nesplnením povinností na jeho strane. V tomto smere sa kladie veľký dôraz na dodávateľa, ktorý pripravuje obsah zmluvy, a ktorý obsah spotrebiteľ nijako neovplyvňuje, aby bol dôsledný pri uzatváraní zmluvných dojednaní ako je zmluvná pokuta, predovšetkým tým, aby slabšia strana v spotrebiteľských zmluvách bola dostatočne informovaná o následkoch nesplnenia povinností. Za individuálnu zmluvnú podmienku nemožno považovať, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, vyberal si len balík služieb, dobu viazanosti a telekomunikačné zariadenie. Z hľadiska času dodávateľ vôbec nerozlišuje situáciu, keď v dôsledku nezaplatenia ceny dôjde k ukončeniu zmluvy napríklad jeden mesiac pred uplynutím doby viazanosti a prípadom, keď spotrebiteľ nezaplatí cenu hneď v prvý mesiac viazanosti, teda na jeho začiatku. Rovnako je bez akéhokoľvek významu to, akú cenu služieb spotrebiteľ nezaplatí, t.j. či nezaplatí napríklad len cenu dojednaného mesačného poplatku, alebo nezaplatí cenu v dôsledku prekročenia tejto sumy aj niekoľkonásobne vyššiu (v tomto smere dodávateľ až do prerušenia služby spotrebiteľa nijako neobmedzuje). (obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/373/2013 zo dňa 24. 10. 2013, sp. zn. 17Co/379/2013 zo dňa 16. 10. 2013)

Navyše, navrhovateľ neuviedol ani nepreukázal kedy došlo k tvrdenému porušeniu zmluvných povinností odporkyne (povinnosť uhrádzať ceny za poskytnuté služby a povinnosť zotrvať v zmluvnom vzťahu počas doby viazanosti), teda nijakým spôsobom nepreukázal, že by mu (resp. jeho právnomu predchodcovi) vznikol nárok na zmluvnú pokutu. Súd konštatuje, že dôsledkom neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena (t.j. nepreukázania tvrdených skutočností), je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze, t.j. neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti. Navrhovateľ bol v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 OSP poučený o povinnosti predložiť dôkazy najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V predmetnej veci ide o drobný spor, preto súd v súlade s ustanovením § 115a ods. 2 OSP nemal povinnosť nariadiť pojednávanie na prejednanie veci samej a to bez ohľadu na súhlas, resp. nesúhlas navrhovateľa s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. V danom prípade je navrhovateľ v konaní zastúpený advokátom, a tak súd s poukazom na § 5 ods. 2 OSP nemal povinnosť poučovať navrhovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach.

Na základe uvedeného súd nemal preukázaný nárok navrhovateľa na zmluvnú pokutu, preto návrh v celom rozsahu (teda aj v časti požadovaných úrokov z omeškania) zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnej odporkyni náhradu trov konania nepriznal, keďže si ju ani neuplatnila a žiadne účelne vynaložené trovy konania jej zo spisu nevyplynuli.

Na strane odporkyne vystupoval vedľajší účastník, ktorý má v konaní rovnaké práva ako hlavný účastník, čo znamená, že v prípade úspechu mu môže byť priznaná náhrada trov konania. Vedľajší účastník má právo dať sa zastúpiť v súdnom konaní advokátom, lebo ide o ústavou zaručené právo (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR). Z toho dôvodu za účelne vynaložené trovy konania treba považovať aj trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v súdnom konaní. Právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporkyne si uplatnil trovy právneho zastúpenia v sume 119,68 Eur za 2 úkony právnej služby (príprava a prevzatie právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 16. 02. 2015, vyjadrenie k návrhu navrhovateľa zo dňa 18. 02. 2015) po 51,45 Eur, 2 x režijný paušál za úkony vykonané v roku 2015 po

8,39 Eur. Výšku tarifnej odmeny si právny zástupca vedľajšieho účastníka vypočítal ku dňu vykonania každého úkonu osobitne tak, že si k žalovanej zmluvnej pokute pripočítal žalovaný úrok z omeškania vyčíslený ku dňu vykonania konkrétneho úkonu právnej služby a takto vypočítanú sumu považoval za výšku peňažného plnenia v čase poskytovania právnej služby.

Súd sa nestotožnil s vyššie uvedeným vyčíslením odmeny právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za jednotlivé úkony právnej služby. V zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) sa považuje za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby, pričom za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku. Z uvedeného vyplýva, že tarifná hodnota sa určí v čase, keď právny zástupca prevezme právne zastúpenie a takto určená tarifná hodnota sa v priebehu konania nemení. Za tarifnú hodnotu sa považuje hodnota pohľadávky, nie hodnota pohľadávky a jej príslušenstva, teda tarifná hodnota sa v danom prípade vypočíta len zo žalovanej zmluvnej pokuty 663,88 Eur, nie z požadovaných úrokov z omeškania. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby tak predstavuje 41,50 Eur. O náhrade trov konania vedľajšieho účastníka súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 150 ods. 1 OSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd v predmetnej veci vzhliadol v špecifikách procesnej situácie, pretože zo strany právneho zástupcu vedľajšieho účastníka išlo o právne a administratívne nenáročné opakované zastupovanie v konaní v obdobných sporoch, kde právny zástupca používa v podstate rovnakú právnu argumentáciu. Preskúmaním úkonov, ktoré realizoval právny zástupca vedľajšieho účastníka v tomto konaní možno dôjsť k záveru, že boli potrebné na bránenie práva odporkyne. Výška trov právneho zastúpenia však vždy musí zodpovedať skutkovej a právnej náročnosti každého z vykonaných úkonov, pretože účelom náhrady trov konania nikdy nie je sankcionovať v konaní neúspešného účastníka, ale nahradiť v konaní úspešnému účastníkovi náklady, ktoré vynaložil nevyhnutne na ochranu svojich práv. Úkon spočívajúci v príprave a prevzatí právneho zastúpenia si zo strany právneho zástupcu nevyžadoval veľkú časovú a právnu náročnosť na to, aby sa právny zástupca vo veci právne a skutkovo zorientoval vzhľadom na fakt opakovaného právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v obdobných veciach. Rovnako z uvedených hľadísk nebol náročný úkon písomné podanie na súd, ktoré právny zástupca realizoval iba obmenou údajov na základe už vytvoreného vzoru použitého v iných obdobných veciach. Tieto osobitné okolnosti bolo nutné v danom prípade zohľadniť za účelom zmiernenia tvrdosti zákona, ktorú by vyvolalo pri rozhodovaní o trovách uplatnenie len základnej zásady úspechu.

Súd na základe uvedeného považoval za primerané a zodpovedajúce účelu právneho zastúpenia v prejednávanej veci priznať vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia spolu vo výške 49,89 Eur. Priznané trovy predstavujú jednu polovicu vynaložených trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby po 41,50 Eur plus 2 x režijný paušál po 8,39 Eur (v súlade s ust. § 10 ods. 1 a 2, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky). Keďže vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, ktorý bol v konaní úspešný a bola mu preto priznaná náhrada jeho trov, v konaní zastupoval advokát, je navrhovateľ, ktorému bola uložená ich náhrada, povinný zaplatiť ju podľa ust. § 149 ods. 1 OSP advokátovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), musí byť datované a podpísané. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok).